Rådets forordning nr. 1697/79 af 24. juli 1979 finder ikke anvendelse på import- eller eksportafgifter, der er blevet fastsat før den 1. juli 1980.

O'Keeffe Bosco Koopmans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. december 1982.

P. Heim
Justitssekretær

A. O'Keeffe
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT S. ROZÈS FREMSAT DEN 11. NOVEMBER 1982 [1]

Høje Domstol.

1. De spørgsmål, der er blevet forelagt Domstolen den 5. marts 1982 ved kendelse afsagt af Tribunale civile e penale di Firenze den 25. november 1981, drejer sig nok en gang om efteropkrævning af importafgifter, der ikke er opkrævet til hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter.

2. De forhold, der har givet anledning til tvisten mellem selskabet Italgrani og det italienske toldvæsen, er følgende: Nævnte selskab anmeldte i november 1972 til toldkammeret i Livorno, at det agtede at indføre et parti hvede fra et tredjeland. Toldvæsenet modtog indførselsangivelsen den 8. november 1972, men varen blev fortoldet senere og i flere omgange.

Toldvæsenet anvendte til at begynde med den afgiftssats, der var gældende på det tidspunkt, da varen blev udtaget. Men den 11. juli 1977 fremsatte det over for det indførende selskab krav om betaling af 5 901 035 lire med tillæg af renter, hvilket beløb udgjorde forskellen mellem afgifterne ifølge den på datoen for modtagelsen af importangivelsen gældende sats og afgiften ifølge den sats, der var gældende på datoen for varens udtagning.

Toldvæsenet fulgte med denne fremgangsmåde Domstolens dom af 15. juni 1976, Frecassetti [2], hvori det blev fast-

1 — Oversat fra fransk.

2 — Sml. 1976, s. 983.

slået, at landbrugsafgifterne skal beregnes med den på datoen for modtagelsen af importanmeldelsen gældende sats.

Selskabet Italgrani anlagde imidlertid sag mod dette efterbetalingskrav og gjorde herved gældende, at Domstolens praksis ikke kunne finde anvendelse på allerede afsluttede forhold.

Tribunale di Firenze har derfor anmodet om en afgørelse af, om vedtagelsen af Rådets forordning nr. 1697/79 af 24. juli 1979, der drejer sig om efteropkrævningsspørgsmålet, medfører, at det italienske toldvæsens krav er uretmæssigt i kraft af den omstændighed, at det har foretaget opkrævningen før den 1. juli 1980, på hvilken dato Rådets forordning trådte i kraft, men mere end tre år efter udstedelsen af den akt, ved hvilken den afgift, der skulle anvendes, blev fastsat.

3. Sagsøgeren i hovedsagen har ikke indgivet skriftlige eller mundtlige indlæg, og jeg kan fatte mig i korthed, fordi Domstolen den 12. november 1981 [1] har truffet afgørelse i en række nærtbeslægtede tilfælde. Det må i øvrigt antages, at Tribunale di Firenze ikke vil have fundet det nødvendigt at anmode Domstolen om en afgørelse, hvis denne ret havde haft kendskab til nævnte dom.

Nævnte praksis viser nemlig, at kun de efterbetalingskrav, der rejses *efter den 1. juli 1980* udgør »efteropkrævning« i den i forordning nr. 1697/79 forudsatte betydning.

At det oprindeligt krævede beløb er beregnet enten på grundlag af oplysninger fra de kompetente myndigheder selv eller på grundlag af almindelige bestemmelser, der senere er erklæret for ugyldige i en domstolsafgørelse [2], ændrer intet herved.

Endvidere gælder forbudet mod opkrævning af morarenter af de beløb, der efteropkræves i tilfælde, hvor det skyldes de kompetente myndigheders forhold, at der er opkrævet for lidt [3], kun såfremt fastsættelsen først er sket efter den 1. juli 1980.

Jeg skal herefter foreslå Domstolen at kende for ret, at fastsættelse af importafgifter, der er sket for den 1. juli 1980, ikke udgør »efteropkrævning« i den i forordning nr. 1697/79 forudsatte betydning.

1 — Salumi m.fl., Sml. 1981, s. 2735.

2 — Forordningens artikel 5, stk. 1.

3 — Forordningens artikel 7.